

ЖЕНАТА ЖЕРАВ

Още от Патрик Нес

Часът на чудовището

Не пускай ножа

Въпросът и Възражението

Чудовищата на войната

ПАТРИК
НЕС

ЖЕНАТА ЖЕРАВ

Артлайн Студиос
София, 2013

Patrick Ness
THE CRANE WIFE
copyright © Patrick Ness, 2013
All rights reserved.

Тази творба е художествено произведение. Описаните имена, персонажи, места и случки са продукт на въображението на автора, а в случай, че съществуват реално, са използвани художествено. Всички изказвания, случки, описания, информация и материали от всякакъв друг вид, съдържащи се в произведението, са само и единствено с цел забавление и не трябва да се разчита на тяхната точност, нито да бъдат правени опити да бъдат възпроизведени, тъй като това може да доведе до наранявания.

Всички права запазени. Никаква част от тази книга не може да бъде ползвана или възпроизвеждана без изричното знание и писменото позволение на издателя.

ЖЕНАТА ЖЕРАВ
2013 Артлайн Студиоус
Всички права запазени.
Автор: Патрик Нес
Превог: © 2013 Златка Паскалева
Редактор: Мартина Попова
Илюстрации: © Стоян Атанасов
Прегнечат: Артлайн Студиоус
Издател: Артлайн Студиоус
България, София 1618
кв. Павлово, ул. „Кота 1050“ №21
тел. +359 2 411 00 02
www.artline-comics.net
www.facebook.com/studioartline
artline@artline-comics.net
ISBN 978-954-2908-64-7

Ha Mark

*Когато аз намереното зърнах,
небето със звездите се обърна.*

The Decemberists

В сьнищата си тя лети.

I.

Онова, което всъщност събуди мъжа, беше самият от-
въден звук, натрошил на късове скръбната ледена
нощ, паднал на земята, за да пониже сърцето му и да
остане в него завинаги – вечен, неразтопим – но, верен
на природата си, мъжът реши, че мехурът му се обажда.

Сгуши се под завивките и се вслуша в себе си, за да
провери доколко спешен е случаят. Достатъчно спешен.
Въздъхна. Все му се струваше, че на четирийсет и осем
години е още твърде млад, за да трябва да става толкова
често нощем и да облекчава нужда, присъща на старците,
но в момента явно за сън не можеше и да се мисли, дока-
то въпросът не бъде решен. Ако побързаше, може би дори
нямаше да се наложи да се буди напълно. Добре тогава.
Така. Хайде. Ставаме и към дъното на коридора.

Ахна, когато стъпи на пода на банята, безмилостно
студен под босите му стъпала. В помещението нямаше
радиатор, а само едно мистериозно плоско нещо на сте-
ната – така и никога не успяваше да го опише адекватно,
когато го питаха – което, веднъж включено, се нагриваше
така, че не можеше да се пипне, а в същото време парадок-
сално не затопляше въздуха наоколо. Заричаше се да се

справи с този проблем още от деня, в който се премести тук след развода, но от тогава бяха минали вече девет години, течеше десетата, а ето ти го на, все така изстиваше гол пред тоалетната, а пръстите на краката и удивително нежната кожа на стъпалата му все така мръзнаха.

– Студено – промърмори и на светлината на луната през прозореца се помъчи да уцели поне приблизително тоалетната чиния, а после, когато облекчаващата струя потече, донагласи мерника си, ориентирайки се по плисъка.

Зимата беше странна и непостоянна, сякаш изпълнена с вътрешни противоречия. Дните бяха меки, понякога дори възхитително слънчеви, но пък нощите бяха рядко студени, а влагата в къщата влошаваше положението още повече. Цял голям град методично си шумеше и блестеше само на метри от прага на мъжа, но вътре в дома му всичко тънеше в средновековен студен сумрак. При последното си гостуване Аманда, дъщеря му, отначало понечи да си съблече палтото, но после се отказа и попита скоро ли ще мине каруцата, дето събира труповете от чумата, та да ги прибере и тях двамата.

Мъжът приключи с уринирането, изтръска последните капки, откъсна парченце тоалетна хартия и внимателно попи влагата от върха на пениса си – навик, към който бившата му съпруга неясно защо се отнасяше с безкрайна обич. „Нежно като мигли на мече“, казваше тя.

Но все пак се разведе с него.

Мъжът хвърли хартийката в тоалетната, наведе се да пусне водата и именно в този срамно потаен миг звукът долетя отново и той за първи път го чу наяве.

Застина с ръка, протегната към лоста на тоалетното казанче.

Прозорецът на банята гледаше към малък заден двор, тесен и продълговат, повтарящ огледално дворовете отляво и отдясно, и звукът очевидно идваше оттам, отнякъде зад матираното прозоречно стъкло.

Но що за звук беше това? Не съвпаднаше с нито една

точка в номенклатурния списък от възможни звуци, които могат да се чуят по това време на нощта в квартал като неговия: не беше напрегнатият любовен зов на лисицата, нито съседската котка, завряла се (за пореден път) в гаража му, не бяха и крадци, защото кой крадец би издал звук като този?

Мъжът подскочи, когато звукът долетя за трети път и разсече нощта с яснотата на космически студ.

В умореното му разтреперано съзнание изплува една дума. Звукът напомняше точно на *жалейна скръб*. Вън нещо *скърбеше* и скръбта му изпълни мъжа с напълно неочаквани, дори откровено *смайващи* сълзи. Скръбта разкъса сърцето му като разочарованието от разбита мечта – един вик без думи, вик за помощ, който на мига го накара да се почувства безсилен пред отговорността, неспособен да спаси изпадналото в беда създание, неспособен до степен, в която опит за каквото и да е действие става лишен от смисъл.

Много по-късно, в спомените му, запечатали тази нощ завинаги, чутото противоречеше на всеки здрав смисъл. Защото когато намери птицата, тя не издаваше нито звук.

Втурна се към спалнята да се облече: панталони без бельо, обувки без чорапи, сако без риза. Докато бързаше, нито веднъж не погледна през прозореца да види откъде идва звукът – логично действие, удивително защо останало несторено. Вместо това мъжът се остави на инстинкта си, чувствайки, че, ако се поколебае, то – каквото и да беше това „то“ – някак си ще се изплъзне, ще се разсее като забравена любов. Той просто се движеше, при това бързо.

Смъкна се по стълбите, засуети се, ровейки за ключовете в джоба на панталона. Мина през задръстената с вещи гостна и влезе в кухнята, раздражни се от това колко силно издрънчаха ключовете в ключалката на задната врата (и кой слага на такова място ключалка с ключ от *вътрешната* страна? Ако стане пожар, ето ти на, едно

пуф и си отиваш, така както си блъскаш безпомощно по задната врата, която без ключ няма никога да се отвори. И това беше възнамерявал да поправи, но бяха минали почти десет години и...).

Отвори вратата с широк замах в ледената нощ, уверен, че онова, което беше издало звука, вече със сигурност си е отишло, прогонено от шума на тремавото дрънчане и несръчно отключване. Със сигурност е изчезнало, отлетяло, избягало...

Но то не беше избягало. Стоеше там, върху скромната моравата в скромния заден двор на скромния му дом.

Величествена бяла птица, висока колкото него, по-висока дори, гъвкава като тръстика.

Тръстика от звезди, помисли мъжът.

А след това, „Тръстика от звезди?“ Това пък как въобще ми хрумна?

Птицата стоеше – бели, сиви и тъмни нюанси сред сенките на моравата – огряна единствено от лъчите на луната в студеното ясно зимно небе, стоеше и го гледаше, трепкащият златен блясък на малкото ѝ влажно око беше на нивото на неговите очи, тялото ѝ имаше неговия ръст от тийнейджърските му години. „Изглежда така, глуповато“ помисли мъжът, сякаш всеки момент ще заговори, сякаш ще отвори острата си, извита на връхчето човка и ще му каже нещо жизненоважно, важно като истината, която се научава само насън и се забравя в мига на събуждането.

Но студът пронизваше мъжа достатъчно силно под леките дрехи, така че случващото се едва ли беше сън, а птицата, разбира се, остана мълчалива, дори не повтори одевешния пронизващ скръбен вик, който можеше да е дошъл само от нея.

Беше великолепа. Не само заради неочакваното си присъствие, заради драстичното си неписване в декора на задния двор в лондонско предградие, всеизвестно със своята посредствена безличност и сочено в биографиите на родените в него хора на изкуството само като място, което те овреме са напуснали. Не, птицата беше забеле-

жителна и дори и затворена в зоопарк, пак би привличала вниманието, би правила впечатление и на хора, които съзнателно не обичат птици. Шията и гръдта ѝ грееха в мрака потресавашо бели – белота, която изглеждаше родена от студа така, както беше роден от него скрежът, покрил тревата на двора. Бялото плъзваше и назад по крилата ѝ, едното от тях – онова, което птицата беше обърнала към мъжа – се спускаше толкова ниско, че почти докосваше земята.

Черни триъгълници тръгваха от двете страни на човката ѝ, а главата ѝ беше увенчана с яркочервена корона – червеното личеше дори в тъмнината – като военен отличителен знак, дошъл от невъзможно далечни, чужди земи. Очите ѝ гледаха с онзи повелителен, несломим поглед, който имат птиците. Тя виждаше, че мъжът е дошъл, гледаше го в упор, но не правеше никакъв опит да отлети, нито пък показваше какъвто и да било страх.

„По-скоро“, помисли мъжът, „тя се бои, но не от мен.“

Разтърси глава. Подобни мисли с нищо не помагаша. Студът във беше толкова жесток, че вместо да го разсъсни, сякаш го приспиваше и за секунда мъжът си каза, че сигурно така се чувстват хората, които загиват в снежни бури, сигурно потъват в тази летаргия, която, противно на обстоятелствата, стопля човека. Разтри ръцете си, но се спря, да не би рязкото движение да подплаши птицата.

Но птицата не помръдна.

Чапла?, помисли мъжът. Щъркел? Но създаването пред него по нищо не приличаше на прегърбените мораво-сивкави птици, които понякога беше виждал да се прокрадват край предградието, подобно на отдавна некъпани възрастни господа.

И тогава думата дойде при него. Кой знае дали беше прав, кой днес вече знае тия работи – точните имена на птиците, точните имена на нещата въобще – кой изобщо си прави труда да помни в днешния век, когато знанието се влива в един общ облак и се забравя, а след това бива забравена и самата необходимост да се помни? Но мъжът

си спомни името на птицата и независимо че то дойде незнайно откъде, независимо че нищо не доказваше верността му, *именно то* беше точното име. Мъжът го знаеше и когато го произнесе, беше абсолютно сигурен.

– Жерав – каза тихо мъжът. – Ти си жерав.

Сякаш в отговор на името си, жеравът се обърна, окоото му все така гледаше мъжа, и тогава мъжът видя, че крилото, което птицата досега беше крила от него, не беше сгънато под ъгъл както другото. Не, беше мъчително протегнато.

– О, мамка му – прошепна мъжът, думите изскочиха от устните му сред безпомощното облаче пара от дъха му. – О, не.

Стрелата беше дълга, необикновено дълга, поне метър и двайсет, и колкото повече мъжът я гледаше, толкова по-ясно разбираше, че това е една ужасяващо *истинска* стрела, с три реда майсторски изрязани пера, прикрепени диаметрално на равни разстояния в единия ѝ край и с широко поне два пръста, лъскаво, проблясващо острие в другия. Нещо в стрелата подсказваше особена древност, подсказваше, че е изработена от същинско, скъпо дърво, а не от балсова дървесина или от бамбук, или от каквото там се правят клечките за хранене в китайските ресторанти, подсказваше, че е много, много по-страшна от деловите на вид пръчки, с които стреляха на олимпиадата състезателите по спортна стрелба с лък.

Това беше стрела за убиване. Стрела за убиване на хора. Над такава стрела средновековният кръстоносен стрелец се е молил на Бог да благослови полета ѝ и да я прати право в черното сърце на неверника. Сега, когато очите на мъжа вече търсеха кръвта, той я видя – тъмно петно в краката на жерава, там, където алената течност беше покапала от върха на стрелата върху тревата, покрита със слана.

Кой в днешни дни би стрелял с такава стрела? И *къде?* И, за Бога, *защо?*